Antakalnis

ANTAKALNIO NAUJIENOS | 2014 GRUODIS

RAFAILAS KARPIS. ANTAKALNIS – TAI MANO VAIKYSTĖ
ANTAKALNIO PEIZAŽAS GYVENTOJŲ AKIMIS
DIDŽIAUSIOS ANTAKALNIEČIŲ FUTBOLO PERGALĖS PENKMETIS: ATMINTIS IR LŪKESČIAI

Antakalnis

TURINYS

RAFAILAS KARPIS.
ANTAKALNIS – TAI MANO VAIKYSTĖ
.....2.....

ANTAKALNIO PEIZAŽAS GYVENTOJŲ AKIMIS
.....6.....

ROBERTAS KAŽDANAS
DIDŽIAUSIOS ANTAKALNIEČIŲ FUTBOLO PERGALĖS PENKMETIS: ATMINTIS IR LŪKESČIAI
.....16.....

P.VILEIŠIO G. STENDAIS SIEKIAMA ATKREIPTI DĖMESĮ Į PADIDĖJUSIO EISMO PROBLEMĄ
.....22.....

KALBA ANTAKALNIS
APIE VILNIŲ IR ANTAKALNĮ LITERATŪROJE
ANTAKALNIO BIBLIOTEKOJE PASAKOJO RAMUNĖ BRUNDZAITĖ
.....26.....

KALBA ANTAKALNIS
KŪRYBINGI GYVENTOJAI PAVEIKSLAIS PAPUOŠĖ SAVO LAIPTINĘ
.....27.....

„ANTAKALNIEČIAI ANTAKALNIEČIAMS“
.....30.....

Dovilė Jonelūnienė

RAFAILAS KARPIS
ANTAKALNIS – TAI MANO VAIKYSTĖ

LAISVALAIKĮ MĖGO LEISTI SAULĖS SLĖNYJE

Operos solistas, tenoras, Rafailas Karpis šiuo metu gyvena Vilniaus centre, tačiau išvaikščioti Antakalnio takai, miškai, vaikystės draugai – dažnai grąžina į gimtąjį rajoną. Daugiausiai sentimentų Rafailui kelia jo namai Antakalnyje, Antakalnio vidurinė mokykla, Antakalnio kalvos bei miškai. Vyras prisimena ir Saulės slėnį, kuriame mėgdavo lankytis su klasiokais ir leisti laisvalaikį.

Paklausus, koks istorinis objektas labiausiai traukdavo dėmesį, Rafailas prisiminė Sapiegų dvarą. Į vaikystės prisiminimus įsirėžė ir anksčiau jame buvusios kareivinės. „Tuo metu lankiau vaikų darželį Jūratės gatvėje, prie karių kapų, ir iš ten buvo gerai matyti kareivukai, kurie mankštindavosi, kartu su draugais juos būdavo labai įdomu stebėti iš šalies. Džiaugiuosi, kad šiuo metu vyksta rūmų rekonstrukcija ir galėsime matyti kažką panašaus į tai, kas buvo anksčiau“, - pasakojo Rafailas. Keista, tačiau Antakalnis Rafailui prasideda už Petro ir Povilo bažnyčios, šis unikalus architektūros paminklas dainininko vaizduotėje turi atskirą vietą. Rafailui Antakalnio pradžią simbolizuoja už Žirmūnų tilto esanti Didžiosios Britanijos ambasada bei Vileišių dvaras, kur dabar įsikūręs Lietuvių kalbos institutas.

Vienas po kito kylantys gyvenamieji namai bei kai kurie seni, nerenovuoti pastatai užgožia Antakalnio peizažą – tai daugelio Antakalnyje gyvenančių žmonių pastebėjimas. Rafailas mano, kad globalizacijos proceso išvengti neįmanoma, tačiau visgi būtų galima gražiau sutvarkyti namų teritorijas, bendrabučius, įrengti daugiau parkų, sutvarkyti juos bei pritaikyti antakalniečių laisvalaikio poreikiams, kad ir pavyzdžiui, prie Mildos gatvės esantį miškelį. Reikalingos ir poilsio zonos šeimoms, pagyvenusiems žmonėms.

„Prisimenu, kažkada Antakalnyje buvo ir kino teatras „Neris“, kur dabar stūkso gyvenamasis namas, atsirado naujų pastatų. Kai kurie iš jų labai gražiai derinasi prie Antakalnio peizažo“, - teigia Rafailas.

Liūdna, kad uždaroma Vaikų poliklinika, kuri buvo individuali ir savita, nes, Rafailo nuomone, atskiras pediatrijos centras – tai svarbus bei labai reikalingas rajono bendruomenės institutas.

PAAUGLYSTĖJE PANKAVO

Antakalnyje prabėgusi Rafailo paauglystė – dinamiška ir spalvinga, nors būdamas panku, kartais ir nusižengdavo taisyklės, visuomet daug dėmesio skyrė mokslams, menui, „Ąžuoliuko“ muzikos mokykloje mokėsi geriausiais pažymiais. Operos solistas teigia, kad tuo metu į pankus buvo žiūrima labai konservatyviai, ypač pagyvenusio amžiaus žmonės jaunuolius nužvelgdavo piktai, keiksnodavo, nesuprasdavo jaunimo požiūrio, išraiškos.

Pasak Rafailo, dabartiniai pankai kitokie, labiau socialūs, rengiantys meninius, pilietinius projektus, priešingai nei ankstesnieji: „Tuo metu mes kitaip į tai žiūrėdavome, darydavome tai, ko nedera daryti paaugliams ir tai buvo įdomu, praėjome tam tikrą gyvenimo mokyklą, bet galbūt tai vyko dėl to, kad buvo mažai erdvės, kur galėdavo reikštis jaunimo subkultūros, tad Antakalnyje lankydavomės klube „Bombiakas“, kur buvo mūsų erdvė ir bendraminčiai. Aš pankuodamas be to taip pat lankiau “Ąžuoliuko” muzikos mokyklą, kurioje mokiausi beveik geriausiais pažymiais, tad pankavimas mokslui, tobulėjimui netrukdė“, - sakė R. Karpis.

APIE KŪRYBĄ: VISI KŪRINIAI YRA VIENODAI SVARBŪS

Lygiai prieš 11 metų Rafailas Karpis prisimena sukūręs pirmąjį vaidmenį operos ir baleto teatro scenoje. Tai buvo operetė „Linksmoji našlė“. Ir tai buvo tik veiklos pradžia. Vyras džiaugiasi, kad tuomet, dar būdamas trečiakursis studentas, gavo galimybę debiutuoti operos ir baleto teatro scenoje.

„Tiesiog džiaugiuosi, kad tuomet pasinaudojau man suteikta galimybe. Dabar sukurta daugiau vaidmenų, daugiau patirties, į viską žvelgiu paprasčiau, lengviau, su patirtimi ateina labai daug imlumo. Anksčiau būdavo imlumas, kuris buvo pagrįstas žingeidumu ir entuziazmu, dabar entuziazmo liko tiek pat tik kai kurie dalykai daug lengviau suprantami. Žinoma, kartais kai atrodo, kad jau viską žinai, atsiranda naujų iššūkių ir tai mėgstamą veiklą daro dar įdomesne“, - pasakojo Rafailas.

Operos solistas pabrėžia, kad kuriant vis naujus vaidmenis visuomet reikia įdėti daug pastangų, nugalėti iššūkius, baimes, tačiau scenoje viskas pasimiršta. Jam ypač patinka vaidinti charakteringus personažus, kurie turi daug įvairių skirtingų atspalvių, nėra nuspėjami, vienodi. Nėra daug lyrikos vokalinėse partijose, personažai turi daug išraiškos.

Rafailas Karpis pastebi, kad iki šiol Lietuvoje labai konservatyviai žiūrima į meną, trūksta spontaniškumo, domėjimosi menu.

Šiuo metu Rafailas Karpis dalyvauja miuziklo „Žygimanto Augusto ir Barboros Radvilaitės legenda“ pristatyme. Operos solistas su nekantrumu laukia ir vasario mėnesio, kuomet vėl dainuos su bohemiečių trupe ir Lietuvos valstybiniu simfoniniu orkestru operoje „Jonas ir Greta“.

Antakalniečiams Rafailas linki mylėti ir saugoti Antakalnį bei džiaugtis juo, nes jis nuostabus, žalias bei įvairiaspalvis. Kalvos, miškai, upė – nedaug tokių gražių vietų kaip gimtasis Antakalnis.

GIMUSIUS ANTAKALNYJE VISUOMENININKUS VIENIJA BENDRUOMENIŠKUMO JAUSMAS

Bernadeta Dikčiūtė

Dovilė Joneliūnienė

GIMUSIUS ANTAKALNYJE VISUOMENININKUS VIENIJA BENDRUOMENIŠKUMO JAUSMAS

ŠĮ KARTĄ Į 13 KLAUSIMŲ APIE ANTAKALNĮ ATSAKO TRYS ŠIAME RAJONE GIMĘ, AKTYVŪS, VEIKLŪS ŽMONĖS: BERNADETA DIKČIŪTĖ - 18 METŲ MOKSLEIVĖ, MOKOSI ANTAKALNIO GIMNAZIJOJE, SAVANORIAUJA ĮVAIRIUOSE RENGINIUOSE IR JAUNIMO ORGANIZACIJOSE, TEISININKAS, ADVOKATO PADĖJĖJAS, ANTAKALNIEČIŲ BENDRUOMENĖS NARYS, TOMAS BAKUČIONIS BEI VITALIJUS BALKUS, NEPRIKLAUSOMAS PUBLICISTAS, KNYGOS APIE MAISTO PRAMONĖS UŽKULISIUS „KAS MUS ŽUDO?“ AUTORIUS, AKTYVUS VISUOMENININKAS, TEIGIANTIS, KAD NORS NEBEGYVENA ANTAKALNYJE, DRĄSIAI JĮ GALI VADINTI MYLIMIAUSIU RAJONU.

KADA ATSIKRAUSTĖTE Į ANTAKALNĮ? KURIĄ VIETĄ RYŠKIAUSIAI ATSIMENATE IR KURI DAUGIAUSIA SENTIMENTŲ KELIA? KURI ANTAKALNIO VIETA PADAR Ė DIDŽIAUSIĄ ĮSPŪDĮ?

Bernadeta: Antakalnyje gyvenu nuo gimimo. Visi Antakalnio kampeliai vaikystėje ne kartą buvo išnaršyti, tačiau daugiausiai prisiminimų kelia savosios P. Vileišio gatvės kiemai, paupys, seni mediniai namai bei labiausiai įsiminę ir ne visiems antakalniečiams žinomi spalvoti šaltinėliai, trykštantys miškelyje, įsikūrusiame ant Neries upės kranto.

Tomas: Antakalnyje gimiau. Ryškiausias atsiminimas iš vaikystės – Sapiegynės šilas ir keltas per Nerį.

Bernadeta Dikčiūtė

Vitalijus: Antakalnyje gyvenau nuo pat gimimo. Čia praleidau vaikystę ir paauglystę. Vėliau čia gimė ir mano vyresni vaikai. Ir kiekvienu gyvenimo laikotarpiu Antakalnyje atsirasdavo savos traukos vietos. Vaikystėje keliaudavome čiuožinėti su rogutėmis ant Sapieginės kalvų. Vėliau Antakalnis tapo pasivaikščiojimų vieta. Todėl šis rajonas yra mielas širdžiai visas ir kiekvienoje gatvėje yra savų prisiminimų.

KUR KELIAUDAVOTE SU DRAUGAIS? KUR ORGANIZUODAVOTE SUSITIKIMUS, GALBŪT TURĖJOTE KOKIĄ PAMĖGTĄ BENDRĄ VIETĄ?

Bernadeta: Su draugais beveik kiekvieną dieną susitikdavome P. Vileišio gatvės kiemuose, kur ir leisdavome ištisas savo vaikystės dienas nuo pat ryto iki sutemų. Įprastus asfalto vaikų kiemo žaidimus paįvairindavo koncertų ir spektaklių rengimas, aplinkinių namų gyventojams susėdus ant pievos, ir slapčia folijoje prie upės kepamos bulvės.

Vitalijus Balkus

Tomas: Mėgdavome pasivaikščioti po Sapieginę arba palei Nerį link Valakampių.

Vitalijus: Didžiausi mūsų „medžioklės plotai“ buvo Sapieginės kalvos. Ten traukdavome ir žiemą, ir vasarą, ir visuomet surasdavome sau veiklos. Nuolatinė traukos vieta „neformaliosios“ paauglystės laikais buvo legendinis punk-klubas „Bombiakas“.

AR EIDAVOTE MAUDYTIS Į NERĮ, JEI TAIP - KURIOJE VIETOJE?

Bernadeta: Į Nerį maudytis neidavome, tačiau mėgome pašokinėti ant upės krantinėje įsikūrusių akmenų, nuo kurių nuslydus kojoms, namo sugrįždavome visiškai permirkę.

Tomas: Vaikystėje maudydavomės visai šalia žiemos uosto, Žirmūnų pusėje (išeitų prieš Vileišio g. 27 namą), ten smėlėtas krantas buvo, nors teko ir šioje pusėje maudytis.

Vitalijus: O štai Neryje, ties Antakalniu, maudytis neteko, vis tik pernelyg jau akmenuotas dugnas, o ir pakrantės daugiau tinkamos žvejams nei poilsiautojams. Todėl traukdavome maudytis į Valakampius arba keldavomės į kitą krantą, kur ties VRM rūmais buvo galima maudytis.

KOKS ANTAKALNIO IŠLIKĘS KULTŪRINIS - ISTORINIS OBJEKTAS JUMS LABIAUSIAI PATINKA, KODĖL? KĄ GALITE PAPASAKOTI APIE JĮ?

Bernadeta: Sapiegų rūmai, įsikūrę netoli mano mokyklos, Antakalnio gimnazijos. Gaila, kad baroko laikų paveldas ilgą laiką stovi apleistas.

Tomas: Šv.Petro ir Povilo bažnyčia. Tikras Antakalnio ir baroko perlas architektūros ir barokinio teatriškumo prasme, apie ką byloja lotyniškas užrašas: „Regina Pacis funda nos In pacem“, menantis ir fundatorių (Fundatorius - (lot. fundator - įkūrėjas) Mykolą Kazimierą Pacą, ir jo pergalę prieš rusų kariuomenę, ir taikos sugrįžimą po ilgo karo su maskoliais. Pagaliau ir pats fundatorius po bažnyčios slenksčiu buvo palaidotas – išties teatriška...

Vitalijus: Antakalnio pradžioje lyg kelią į rajoną atverianti Šv. Petro ir Povilo bažnyčia. Gerai žinau jos atsiradimo legendą ir labai dažnai ją prisimindavau, kada norėdavau ką nors pašiepti už gobšumą. Sakydavau „va štai, broleli, dabar tau pinigų gaila. Pacui taip pat buvo gaila tai štai teko bažnyčią statyti“. Ko gero žinote, kad pagal legendą, šios nuostabios bažnyčios atsiradimo priežastis buvo ta, kad getmano samdyti kareiviai negavo atlygio, ir uždarę jį pažadėjo kitą rytą sudeginti gyvą. Tuomet Getmanas meldėsi visą naktį žadėdamas, jei savo gobšų kailį išsuks, pastatys gražiausią Vilniaus bažnyčią. Taip ir atsitiko.

GALBŪT YRA TOKS REIŠKINYS AR OBJEKTAS, KURĮ NESENIAI ESATE ATRADĘS, IR KURIO ATRADIMAS JUS YRA NUSTEBINĘS?

Bernadeta: Negalėčiau išskirti kažkokio atradimo, kuris neseniai nustebino...

Tomas: Antakalnį seniai atradau...

Vitalijus Balkus

Vitalijus: Daugiausiai atradimų buvo, kuomet atsivėrė miestiečiams Sapiegų dvaro teritorija. Nors mažų stebuklų Antakalnyje gali surasti nuolatos. Štai tik šią vasarą suradau kažkada tarp Antakalnio ir Žirmūnų keliavusio kelto konstrukcijos liekanas. Kam metalo gabalas, o man atradimas.

GAL GALĖTUMĖTE PAPASAKOTI KOKIĄ ISTORIJĄ, SUSIJUSIĄ SU ANTAKALNIU IR KELIANČIĄ MALONIUS IR ŠILTUS ATSIMINIMUS?

Bernadeta: Daug metų Antakalnyje buvo įsikūrusi kavinė „Laukiniai vakarai“. Kadangi mūsų namo laiptinės 5 aukšto gyventojai buvo labai susidraugavę, turėjome tradiciją beveik kiekvieną savaitgalį su šeimomis vakarieniauti šioje kavinėje. Mes, vaikai, jau buvome gerai pažįstami šios kavinės darbuotojams, nes išnarstydavome visus pastato kampelius ir nuolatos prikrėsdavome įvairių šunybių. Vieną kartą net vaikų žaidimų kambaryje įrengtą mokamų kamuoliukų aparatą buvome išardę, tačiau vėliau prisipažinome prasikaltę, o barmenas už nuoširdumą leido pasilikti kelis kamuoliukus iš šio aparato. Manau, ši kavinė ne vienam senajam Antakalnio gyventojui yra gerai žinoma ir kelia

šiltus prisiminimus. Šios kavinės atmosfera buvo kitokia, nei daugelyje mums jau įprastų kavinių. Labai gaila, kad jos neliko.

Tomas: Smagiausia vieta buvo senasis slalomo kalnas Sapieginėje, kurį dabar suniokiojo savavališkomis statybomis.

Vitalijus: Antakalnis man visas yra prisiminimų rajonas. Tačiau labiausiai aš prisimenu pasisėdėjimus ant niekuo neypatingo suoliuko, esančio už katilinės Grybo gatvėje. Kodėl būtent tai prisimenu? Nes sėdėjau ne šiaip sau vienas, o su nuostabia mergina. Ir nėra jau to suoliuko, ir mergina jau išvyko už jūrų marių, kaip ir daugelis lietuvių , tačiau jokios linksmybės ar nuotykiai taip neįsiminė kaip tie vasaros vakarai.

KOKIOS ANTAKALNIO IŠNYKUSIOS VIETOS/PASTATO/OBJEKTO JUMS GAILA LABIAUSIAI? KODĖL?

Bernadeta: Labiausiai gaila medinės vaikų žaidimų aikštelės, buvusios netoli Šilo tilto įsikūrusių namų kieme, kitapus gatvės priešais Antakalnio biblioteką. Tai buvo ne vien vaikų žaidimų, bet ir jų senelių pamėgta susitikimų vieta, vienijusi visą kvartalo gyventojų bendruomenę.

Tomas: Senojo sodo priešais Žalianamį. Tiesiog gražu buvo. Dabar ten pastatė (beje, kriminalinė istorija) gyvenamąjį namą.

Vitalijus: Galite nustebti, tačiau man iš tikrųjų gaila nugriauto „Neries“ kino teatro. Vietoje jo išdygęs pastatas slegia, jis pernelyg masyvus ir yra tikras svetimkūnis Antakalniui.

KAIP PASIKEITĖ ŠIS RAJONAS NUO TO LAIKO, KAI Į JĮ ATSIKRAUSTĖTE, ATKELIAVOTE?

Bernadeta: Žinoma, naujos statybos namai ir šiuolaikiškos vaikų žaidimo aikštelės pakeitė Antakalnio kraštovaizdį, tačiau nežinau, ar galiu teigti, kad tai pakeitė šio rajono atmosferą. Prisiminus vaikystę, kiemo draugus ir nuotykius, patirtus kartu su jais, viskas atrodo labai pasikeitę.

Tomas: Deja, pasikeitė tik į bloga, tapo pereinamu kiemu ir tranzitine gatve Dvarčionims, Galgiams, Pupojams ir kitiems priemiesčiams...

Vitalijus: Dabar , kai aš į Antakalnį atkeliauju kaip svečias. Tai daugiausiai pastebiu kaip vietoje kažkada žaliavusių skverų ir didelių kiemų dygsta vis nauji pastatai. Tai mane labai liūdina. Ir nors suprantu, kad miestas negali nesivystyti , tačiau Antakalnis yra per mažas tam, kad čia dygtų tiek naujų statinių.

KĄ NORĖTUMĖTE PAKEISTI ANTAKALNYJE, KAS ŠIUO METU ŠIAME RAJONE JUMS NEPATINKA, AR KAS GALĖTŲ BŪTI KITAIP? KOKIŲ LAISVALAIKIO VIETŲ TRŪKSTA, REIKĖTŲ ANTAKALNIUI?

Bernadeta: Negalėčiau pakomentuoti.

Tomas: Norėtųsi daugiau privatumo, kad rajonas nebūtų pereinamas.

Vitalijus: Negalėčiau pakomentuoti.

KOKIAIS POKYČIAIS DŽIAUGIATĖS?

Bernadeta: Labiausiai džiugina gražiai tvarkomi Neries upės krantai, apaugę neįžengiamais kemsynais ir šiukšlių sąvartynais.

Tomas: Gaila, bet kol kas nerandu, kuo...

Vitalijus: Negaliu pakomentuoti.

DAUGELIS ČIA GYVENANČIŲ ŽMONIŲ TIKINA NENORINTYS GYVENTI KITUR. AR GALĖTUMĖTE PASAKYTI, JOG ESATE ANTAKALNIO MYLĖTOJAS, JO PATRIOTAS? KIEK ŠI MIESTO DALIS JUMS BRANGI?

Bernadeta: Visiems visada sakydavau ir sakau, kad Antakalnis – geriausia Vilniaus vieta gyventi, augti ir auginti savo vaikus. Čia, nors ir būdamas „asfalto vaiku“, gyveni tarytum kaime, kuomet rytais pabundi nuo tyliai brėkštančios saulės spindulių, gražiausių paukščių giesmių, nuoširdaus po langais žaidžiančių vaikų juoko, esi apsuptas visada padėti pasiruošusių kaimynų, o net ir benamiai savą antakalnietį pažinę visada pasisveikina ir patinki geros kloties.

Tomas: Antakalnis brangus, nes čia gimiau.

Vitalijus: Iš tikrųjų, nepaisant to, kad teko išsikelti iš Antakalnio, aš esu vis tik šio rajono mylėtojas. Matyt yra kažkokia ypatinga trauka tai vietai, kur viskas yra savą ir viskas pažįstama.

KAIP ĮSIVAIZDUOJATE ANTAKALNĮ PO DVIDEŠIMTIES – TRISDEŠIMTIES METŲ?

Tomas Bakučionis

Bernadeta: Manau, kad po dvidešimties – trisdešimties metų Antakalnį puoš naujos statybos daugiabučiai, senos statybos namai grius arba bus renovuoti, rajono gyventojų gretas ir toliau gausins jaunos gražios šeimos ir guvūs jų vaikai, kuriuos žaidžiančius, kaip įprasta, stebės senieji rajono gyventojai.

Tomas: Manau, kad dalis bus stipriai urbanizuota (ypač priemiesčiai), palei Nerį gal pagaliau atsiras normalus parkas...

Vitalijus: Tai, kad Antakalnis ir ateityje bus Vilniaus puošmena aš net neabejoju, tačiau norėčiau jį matyti žaliu rajonu į kurį neįžengs nei didelį prekybos centrai, nei pastatai - monstrai. Jei ko ir trūksta Antakalniui tai šiuolaikinio kultūros centro, kuriuos man tekę matyti gyvenant Manchesteryje. Tai būtų ir vieta senjorams susitikti, ir vaikams ugdyti, ir suaugusių meninei saviveiklai vystyti. O svarbiausiai tai taptų tikra bendruomenės traukos vieta.

KO PALINKĖTUMĖTE ANTAKALNIO GYVENTOJAMS?

Bernadeta, Tomas, Vitalijus: linkime bendruomeniškumo bei nebūti abejingais savo rajonui.

Robertas Každanas

DIDŽIAUSIOS ANTAKALNIEČIŲ FUTBOLO PERGALĖS PENKMETIS: ATMINTIS IR LŪKESČIAI

2014 M. LAPKRIČIO 14 D. SUĖJO LYGIAI 5 METAI NUO SEKMADIENIO FUTBOLO LYGOS (SFL) ORGANIZUOTO SOSTINĖS GIMNAZIJŲ TURNYRO, KURIAME SĖKMINGAI DEBIUTAVO TUOMETĖ ANTAKALNIO VIDURINĖ MOKYKLA. FUTBOLAS SUVIENIJO VISĄ MOKYKLOS BENDRUOMENĘ, KURI PALAIKĖ AVM KOMANDĄ IKI PAT PASKUTINĖS TURNYRO AKIMIRKOS. PO 2009 METŲ „SIDABRINIO ŽYGIO“ ŠI SPORTO ŠAKA TEBESULAUKIA ENTUZIASTŲ ANTAKALNIO GIMNAZIJOJE, TAČIAU FUTBOLAS MŪSŲ RAJONE SUSIDURIA SU NAUJAIS IŠŠŪKIAIS.

„Sidabriniai“ – AVM komanda džiaugiasi patekimu į SFL Gimnazijų turnyro finalą

ILGAS PERGALIŲ KELIAS

Prielaidos burtis reguliariai AVM futbolo komandai atsirado 2008 m., kai buvo suorganizuotas pirmasis tarpklasinis futbolo turnyras. Turnyro idėjos autorė – Kristina Šiaudkulytė, padėjusi mokytojui Šarūnui Ragauskui surengti turnyrą ir vėliau su draugais sužaidusi kelias draugiškas AVM rungtynes su Užupio, Žirmūnų gimnazijomis. 2009 m. buvo baigta Antakalnio vid. mokyklos renovacija, kurios metu buvo atnaujintas ir aptvertas stadionas, įrengti suoleliai žiūrovams.

2009 m. rudenį visa mokykla gyveno futbolu. „Baltoji“ AVM komanda pralaimėjo pirmas SFL Gimnazijų turnyro rungtynes, tačiau rugsėjį ir spalį puikiai sužaidė likusias, tad žengė tarp turnyro lyderių. Pagrindinis varžovas Rytų divizione dėl patekimo į finalą buvo „raudonoji“ Tuskulėnų vid. mokykla. Antakalnio vid. mokyklos stadione vykusioje akistatoje buvo užfiksuotas žiūrovų rekordas, o po permainingos ir atkaklios kovos šeimininkai išplėšė lygiąsias 4:4. Sirgaliai po teisėjo švilpuko išbėgo į aikštelę pasveikinti savo didvyrių, išsaugojusių šansą kovoti dėl aukso medalių.

Po legendinio Antakalnio-Tuskulėnų mūšio liko paskutinės rungtynės, kuriose antakalniečiams buvo būtina rezultatyvi pergalė. Žiūrovai lūkuriavo stadione, krito sniegas, o varžovai net neatvyko. Tądien Tuskulėnų komanda savo paskutines diviziono rungtynes laimėjo ir gyrėsi „išspirdama“ antakalniečius iš finalo. Prasidėjo ne mažiau atkaklesnė – juridinė kova už futbolo lauko. AVM pavyko rasti turnyro įstatuose

„Kapitonas Bagdonas“ – Antakalniečiai stadione karštai palaiko visą komandą.
Šiemet kapitono raištis patikėtas Linui Bagdonui.

punktą, suteikusį šansą sužaisti atsakomąsias rungtynes su „raudonaisiais“.

„Sportimos“ arenoje vykusioje finalinėje turnyro dalyje antakalniečiai įrodė pranašumą prieš Tuskulėnų komandą, gausi mūsų sirgalių tribūna nekantravo lemiamos dvikovos su „Minties“ gimnazija. Antakalniečiai pirmieji pelnė įvartį, tačiau Lazdynų rajono komanda atsakė dviem ir iškėlė SFL Gimnazijų turnyro taurę. Nepaisant šios nesėkmės, antakalniečiai pasitikti savų kaip didvyriai. Komandai buvo įteikti sidabro medaliai, o geriausios turnyro žurnalistės apdovanojimą pelnė K. Šiaudkulytė.

Kitame SFL organizuoto turnyro sezone antakalniečiams teko sužaisti tik vidurinių mokyklų divizione, o finišuoti pavyko ketvirtoje vietoje. 2010-2011 m. sezone AVM komandą paliko jos vartininkas, profesionalūs puolėjai, keletas pagrindinės komandos narių; aš taip pat atsisveikinau su Antakalnio mokyklos suolu, apdovanotas geriausio SFL Gimnazijų turnyro žurnalisto prizu.

2011-2012 m. sezonas buvo paskutinis AVM komandai, užbaigusiai savo egzistavimą pergale Antakalnio derbyje prieš M. Daukšos mokyklą. Nuo 2012 m. veikianti Antakalnio gimnazija (trumpinama VAG) dalyvauja Vilniaus vaikinų futbolo 8×8 čempionate ir du kartus iš eilės finišavo 9 vietoje. Šiemet Š. Ragausko auklėtiniai pateko tarp 12 stipriausių sostinės gimnazijų ir tikisi pavasarį įveikus Šv. Kristoforo gimnaziją pagaliau prasibrauti į turnyro ketvirtfinalį.

KARTŲ JUNGTIS – AVM-VAG TURNYRAS VASARĮ

2013 m. startavo salės futbolo turnyras, kuriame sirgaliai turi galimybę išvysti „sidabrinės“ AVM kartos žaidėjų akistatą su dabartiniais gimnazistais. 2014 m. turnyre buvo suburtos jau dvi AVM komandos, o šiemet kilo idėja į turnyrą įtraukti ir Antakalnio progimnazistus. Tradicine tapusi salės futbolo šventė patraukia ne mažą gimnazistų ir buvusių moksleivių susidomėjimą. Š. Ragausko iniciatyva surengtas keturių sostinės progimnazijų turnyras 2014 m. sulaukė neįtikėtinos sėkmės. Po ilgos pertraukos Antakalnio gimnazijos stadionas buvo visiškai užpildytas, o mūsiškiai sirgalių nenuvylė ir triumfavo iškeldami nugalėtojų taurę. Tebeesame dėkingi turnyro rėmėjui FA „Žalgiriečiui“ ir tikimės ne mažesnio jaunųjų futbolininkų ir sirgalių entuziazmo 2015 m.

„Tarp 12 stipriausių“ – Ar pavyks esamai Antakalnio gimnazijos komandai pakartoti savo pirmtakų futbolo odisėją?

VIENINTELIS TROŠKIMAS – DIRBTINĖ DANGA

Antakalnio gimnazija stadionu dalinasi su progimnazija ir kaimynine J. Lelevelio vid. mokykla. Per keletą metų stadiono veja nunyko, apnuogindama duobėtą ir akmeningą gruntą. Antakalniečiai nusipelnė naujos stadiono dangos, kad galėtų subręsti nauja futbolininkų karta, o stadionas vėl taptų svarbiu jaunimo traukos centru. Dirbtinė danga – sveikos ir sportiškos visuomenės prielaida.

Netekus didžiojo Žolyno stadiono, apstačius jį eiliniu daugiabučių namų kvartalu, gresia paskutinio atletiškus antakalniečius vienijančio taško netektis. Ilgametis dalyvavimas futbolo turnyruose subrandino futbolininkų bendruomenę, o į Antakalnį atvykdavo svečių iš gretimų ir tolimų sostinės rajonų. Praradus Žolyno stadioną, plačiojo Antakalnio gimnazijos stadiono atnaujinimas lieka vienintele išeitimi palaikyti mūsų rajono kolektyvinę sportinę dvasią.

„Apdovanoti“ – AVM komandai rotušėje įteikti medaliai ir taurė. Stovi: Justas Simniškis, Gintas Milvydas, Mindaugas Žukauskas, Benas Antanas Vyšniauskas, Kristina Šiaudkulytė, Karolis Šidlauskis, Paulius Pajarskas, Benoit Bourdon, Šarūnas Ragauskas; sėdi: Tomas Simniškis, Paulius Gvazdauskas, Danielius Gvazdauskas, Tomas Ruškulis, Martynas Juocevičius.

Sekite Antakalnio gimnazijos FK naujienas per Facebook.com/antakalniofutbolas

P.VILEIŠIO G. STENDAIS SIEKIAMA ATKREIPTI DĖMESĮ Į PADIDĖJUSIO EISMO PROBLEMĄ

„ŠAUNUOLIAI!“, „KAD NEREIKIA TEN NIEKO STATYTI“ – PASTAČIUS DĖMESĮ ATKREIPIANČIUS ŽENKLUS, NUSKAMBĖJO DAUG IR ĮVAIRIŲ NUOMONIŲ. PASISAKYTI SKUBĖJO IR GYVENANTYS ANTAKALNYJE, IR MĖGSTANTYS PASPAUSTI PEDALĄ, SKUBANTYS Į DARBĄ VAIRUOTOJAI. STENDŲ INICIATORIAI NEABEJOJA: DIDĖJANTYS TRANSPORTO SRAUTAI, SPŪSTYS KELIA PAVOJŲ VILEIŠIO G. GYVENTOJAMS, NORINTIEMS RAMYBĖS IR SAUGUMO, TAD BUVO BŪTINA IMTIS SAUGUMO PRIEMONIŲ.

RAJONO GYVENTOJUS SKATINA RODYTI INICIATYVĄ

Aktuali problema atsirado, kai prieš keletą metų Antakalnyje buvo pastatyta gaisrinė. Tuomet buvo padarytas nuvažiavimas ir žmonės pradėjo atrasti naujus, jiems patogius kelius, vis daugėjo automobilių ir visi važiavo kaip nori, ypač ryte bei darbo metu, kai norima išvengti susidariusių spūsčių. Buvo nuspręsta imtis veiksmų ir atkreipti eismo dalyvių dėmesį: P. Vileišio gatvėje pastatyti du spalvingi, atkreipiantys dėmesį stendai.

Antakalnyje nuo gimimo gyvenanti Raimonda prisidėjo prie stendų kūrimo. Jos manymu, atkreipti vairuotojų bei antakalniečių dėmesį į šią intensyvaus eismo problemą tiesiog būtina.

„Mažoje gatvelėje vyksta itin judrus eismas, pamenu, Vileišio g. mano vaikystės laikais buvo ramesnė. Gaila, kad graži gatvelė prie upės negali būti skirta pasivaikščiojimui, važinėjimui dviračiu“, – pasakojo Raimonda. Stenduose STOP ženklą laiko būtent jos vaikai. Raimonda pati juos ruošė ir fotografavo. Didžiausia problema, pasak aktyvios antakalnietės – visuomenės dėmesys ir nuomonė, juk pastačius stendus atsirado daug priešiškų nuomonių, tačiau moters manymu, idėjų ir pasirinkimo laisvę turime visi, galime siūlyti savo projektą, kartu įgyvendinti idėjas, tačiau nieko nepradedame daryti nuo savęs, juk kritikuoti yra paprasčiausia. Vis tik pozityvių nuomonių yra kur kas daugiau, žaismingi stendai atkreipia daugelio dėmesį, o ateityje norima juos ir apšviesti.

Sapiegų seniūnaitis Robertas Filistovičius. Nuotraukos autorius Justinas Stacevičius

Vienas stendo iniciatorių yra ir gyventojų bendruomenės seniūnaitis Robertas. Pasak jo, vakarinio aplinkkelio tikslas – nukreipti tranzitinį eismą. Laimė – Antakalnio gatve nebilda didžiuliai vilkikai, todėl aplinkkelio čia tikrai nereikia. Deja, pasak R. Filistovičiaus, su kiekvienu infrastruktūros objektu ne visada sprendžiama problema. Antakalniui reikia daugiau dviračių takų ir patogių alternatyvių susisiekimo priemonių. Galbūt tuomet daugiau žmonių persės iš automobilių ir naudosis kitomis transporto priemonėmis. Šiuo metu yra oranžinių dviračių nuomos punktas prie Šv. Petro ir Povilo bažnyčios. Šiais metais tinklas Antakalnyje turėtų dar prasiplėsti – atsiras dviračių punktai šalia Šilo tilto ir Saulėtekyje.

Jo teigimu, intensyvaus eismo problema aktuali jau ilgą laiką, P. Vileišio gyventojai rašo skundus, prašė policijos pagalbos, tad anksčiau Vilniaus Kelių policija buvo sustiprinusi patruliavimą, o vasaros metu buvo įvestas vienpusis eismas, tačiau ši priemonė nepasiteisino kaip buvo planuota. Tad buvo būtina imtis papildomų veiksmų. Nuo šiol vairuotojų dėmesį atkreipia stendai, kuriuose vaikai laiko „STOP“ raides ir kviečia lėtinti greitį iki minimalaus. Netradiciniai stendai informuoja, primena kiekvienam įvažiuojančiam į P. Vileišio gatvę vairuotojui, apie tai, kokio greičio yra privaloma laikytis, taip pat, kad tai yra gyvenamoji zona, kur pėstieji turi pirmenybę prieš automobilius, kad šioje gatvėje žaidžia, vaikšto vaikai ir jaunimas ir reikia būti dėmesingiems.

NEUŽTIKRINAMOS GYVENAMAI APLINKAI KELIAMOS NORMOS

„Planavome netradiciškai atkreipti dėmesį, įrengėme du stendus, viename iš jų pavaizduoti vaikai, kurie laiko ženklą „STOP“ , siekiame priminti, kad tai gyvenamoji zona, kurioje negalima viršyti 20 km/h greičio. Taip pat buvo stendas, kuriame pavaizduotas vaikas žaislinėje mašinoje, taip nurodant, kad pirmenybė vaikui ir jo saugumui. Svarbiausia buvo priminti esamą situaciją. Savivaldybė šiuo metu ruošia sveikatingumo ir dviračių tako projektą, laukiame investicijų, o kol kas bandome atkreipti vairuotojų dėmesį stendais. Žinoma, gyventojai pageidauja, kad stendai būtų apšviesti, nes tamsiu paros metu nėra gero matomumo“, – pasakojo Antakalnio gyventojų bendruomenės seniūnaitis R. Filistovičius.

Vilniaus savivaldybės mero patarėjas plėtros ir transporto klausimais Eduardas Kriščiūnas sako, kad vengdami spūsčių automobilių vairuotojai renkasi keliones per tam neskirtas gatves, pvz.: Šilo, P. Vileišio, Sapiegos, Mildos, Saulės. Minėtose gatvėse namai yra arti važiuojamosios kelio dalies, todėl dėl didelio automobilių srauto neužtikrinamos gyvenamai aplinkai keliamos higienos normos - viršijama cheminė ir triukšmo taršos vertė. Ta pati problema yra ir Antakalnio gatvėje, ten higienos normos taip pat viršijamos. Įvertinus, kad Antakalnyje (neskaičiuojant Antavilių ir sodų teritorijų) gyventojų amžiaus vidurkis yra apie 50 metų, ir žinant, kad automobilį turi tik kas trečias buto savininkas, nesunku suprasti, kad Antakalnyje yra per daug jo gyventojams neigiamos įtakos darančio eismo.

Lietuvos dviratininkų bendrijos pirmininkas Eduardas Kriščiūnas

Pasak E. Kriščiūno, tai, kad savivaldybė 2011-ais metais ten pastatė „gyvenamosios zonos“ ženklus, tėra tik formalumas. Greičio režimo vairuotojai nesilaiko, o važiuojamąja dalimi einantiems ir nuo kelio nesitraukiantiems pėstiesiems net grasina važiuodami tiesiai į juos ir tik paskutiniu metu staigiai stabdydami.

Fotografė Raimonda Vyšnia su šeima

APIE VILNIŲ IR ANTAKALNĮ LITERATŪROJE ANTAKALNIO BIBLIOTEKOJE PASAKOJO RAMUNĖ BRUNDZAITĖ

GRUODŽIO 4-OSIOS VAKARĄ ANTAKALNIO BIBLIOTEKOJE LANKĖSI POETĖ ANTAKALNIETĖ RAMUNĖ BRUNDZAITĖ, KURI SUSIRINKUSIESIEMS PASAKOJO APIE ANTAKALNĮ IR VILNIŲ LIETUVIŲ LITERATŪROJE.

Susitikimą su antakalniečiais R. Brunzaitė pradėjo trumpu pasakojimu apie ypatingą Antakalnio padėtį sovietmečiu, kuomet čia butus gavo daug to meto rašytojų, todėl esą nestebina, kad ir kūrinių apie Antakalnį nestinga.

Poetė pastebėjo, kad Antakalnį kūryboje minėjo nemažai poetų, pavyzdžiui, Eduardas Mieželaitis, Algimantas Baltaakis, Aidas Marčėnas. Pastarojo poeto eilėraštis apie Antakalnį yra virtęs daina „Antakalnis man vasara yra“. Ją galite išgirsti čia.

Antrojoje susitikimo dalyje R. Brundzaitė pasakojo apie du itin reikšmingus lietuvių literatūros kūrinius, kuriuose itin svarbią vietą užima Vilnius – tai Jurgio Kunčino „Tūla“ ir Ričardo Gavelio „Vilniaus Pokeris“.

Susitikimo metu poetė parodė daug ištraukų iš dokumentinių filmų apie J. Kunčiną bei R. Gavelį, kurie leido susidaryti stiprų įspūdį apie šiuos autorius. Taip pat R. Brundzaitė pristatė Vilniaus universiteto parengtą literatūrinį Vilniaus žemėlapį „Literatūros geografija: tekstų teritorijos ir vaizduotės žemėlapiai“.

Susitikimo pabaigoje paprašyta publikos R. Brundzaitė perskaitė ir vieną eilėraštį iš savo knygos „Drugy, mano drauge“.

KŪRYBINGI GYVENTOJAI PAVEIKSLAIS PAPUOŠĖ SAVO LAIPTINĘ

V. GRYBO G. 40 NAMO GYVENTOJAI PASISTENGĖ, KAD JŲ LAIPTINĖ BŪTŲ JAUKI. PAPUOŠĖ JĄ AUGALAIS IR DIDŽIULIAIS IŠSKIRTINIAIS PAVEIKSLAIS.

„Kalba Antakalnis“ pastebėjo, kad Antakalnio gyventojai apskritai mėgsta puošti laiptines. Ko tik jose neaptiksi: ir gėlių, ir paveikslų, ir statulėlių, ir kilimų ir įmantrių batų kilimėlių. O kad dar jaukiau ir šilčiau būtų, neretos daugiabučio laiptinės gyventojai investuoja į naujus sandarius langus, geras duris, atlieka laiptinės remontą.

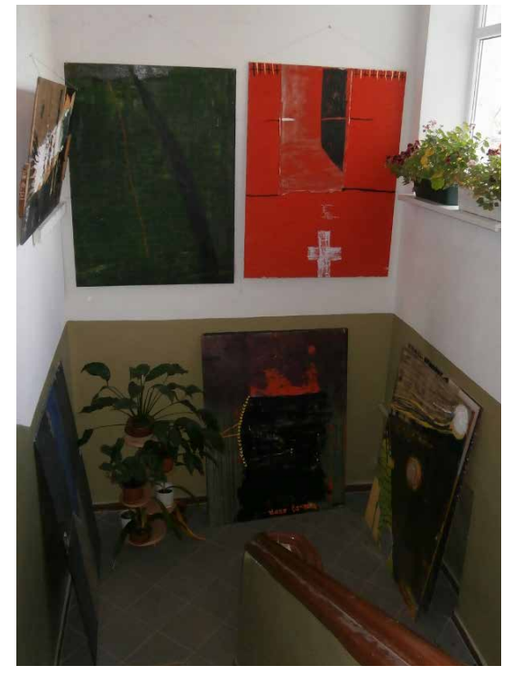

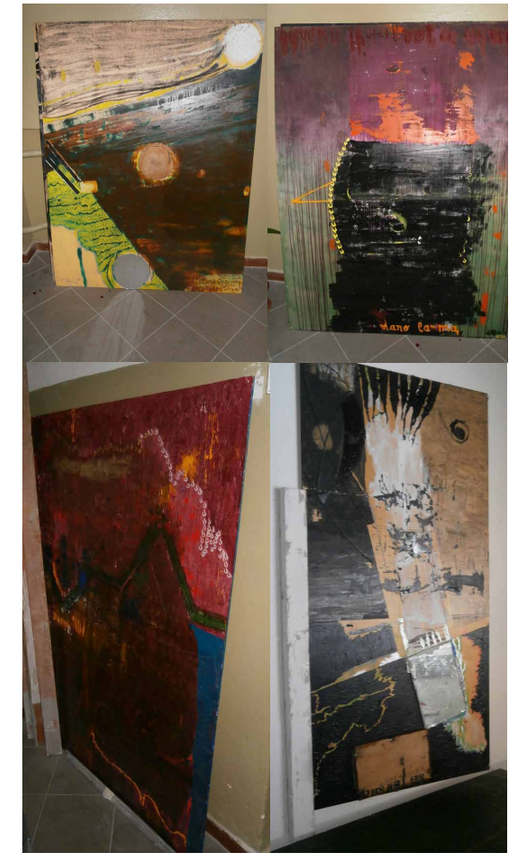

„ANTAKALNIEČIAI-ANTAKALNIEČIAMS”

Gruodžio 13 dieną įvyko “Antakalniečių bendruomenės” organizuojamos kasmetinės akcijos „Antakalniečiai-antakalniečiams” renginys.

Akcijos metu, bendradarbiaujant Antakalnio rajono mokyklomis, Žalianamio - atviru jaunimo centru, Antakalnio seniūnija ir vietos gyventojais, buvo renkamos ir ruošiamos kalėdinės dovanos. Kartu su Antakalnio socialinės paramos centro specialistų pagalba, surinktos dovanėlės buvo išdalintos daugiau nei pusei Antakalnyje registruotų socialinės rizikos šeimų, taip pat apie 50-iai našlaičių, neįgaliųjų, nepasiturinčių senjorų ir bedarbių.

Asociacija “Antakalniečių bendruomenė” nuoširdžiai dėkoja visiems prie prisidėjusiems prie šios socialinės akcijos įgyvendinimo.

Antakalniečiai antakalniečiams renginio akimirkos

Antakalnis

ANTAKALNIO NAUJIENOS | 2014 GRUODIS